

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 415/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Jánošíkovou, Rooseveltova 6, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 70/04, 3 Cob 71/04 z 31. marca 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 46/2015 z 27. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED] v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 46/2015 z 27. októbra 2016, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. **O d k l a d á** vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 70/04, 3 Cob 71/04 z 31. marca 2005 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 70/04, 3 Cob 71/04 z 31. marca 2005 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 46/2015 z 27. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že právny predchodca sťažovateľa obchodná spoločnosť I [REDAKOVANÉ] (ďalej len „predávajúci“), uzavrel 5. februára 1996 so spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „kupujúci“ alebo „žalovaný“), ako kupujúcim zmluvu označenú ako „Kúpna zmluva uzavretá v zmysle ustanovenia par. 409 a nasl. Obch. zákonníka“ (ďalej len „sporná kúpna zmluva“), ktorou sa v článku II „predávajúci zaviazal dodať kupujúcemu poháre sklenené a plastové všetkých druhov s logom kupujúceho v množstve a cenách dohodnutých podľa potrieb kupujúceho s tým, že tieto množstvá a ceny budú konkretizované v ročných objednávkach vo forme dodatku k tejto zmluve, pričom Kupujúci a Predávajúci sú povinní najneskoršie do 30. 11. bežného roku upresniť požiadavky na množstvá pohárov na nasledujúci rok s toleranciou 10 %. Kúpna zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú.

V čl. V. bode 7/ Kúpnej zmluvy sa Kupujúci výslovne zaviazal nakupovať poháre len prostredníctvom Predávajúceho.

V čl. VII bod 4/ Kúpnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že v prípade porušenia povinnosti zo strany kupujúceho dohodnutej v bode V/7 (t.j. povinnosť nakupovať poháre výlučne od Predávajúceho) je kupujúci povinný zaplatiť predávajúcemu zmluvnú pokutu

vo výške 500 000.- SK a ušlý zisk, pričom otázka náhrada škody týmto ustanovením nie je dotknutá.“.

3. Dňa 2. apríla 1996 zaslal kupujúci predávajúcemu faxovú správu, v ktorej uviedol, že „... dňa 25. 03. 1996 sa vedenie našej a. s. rozhodlo ustúpiť od spolupráce s Vašou firmou, týkajúcej sa sklenených pohárov s firemným logom. Predávajúci posúdil uvedený fax podľa obsahu ako neplatné odstúpenie Kupujúceho od Kúpnej zmluvy.“.

4. Predávajúci následne listom z 27. septembra 1996 uplatnil voči kupujúcemu právo na zmluvnú pokutu vo výške 500 000 Sk (16 596,96 €) pre porušenie čl. V bodu 7 spornej kúpnej zmluvy. Keďže kupujúci požadovanú zmluvnú pokutu predávajúcemu nezaplatil, predávajúci uplatnil svoje právo na zaplatenie zmluvnej pokuty žalobou na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“). Predávajúci súčasne ďalšou žalobou na okresnom súde uplatnil voči kupujúcemu právo na zaplatenie sumy 1 000 000 Sk (33 193,92 €) z titulu náhrady škody a ušlého zisku. Okresný súd spojil obe konania do jedného konania vedeného pod sp. zn. 18 Cb 650/98.

5. Uznesením okresného súdu sp. zn. 8 Cb 650/98 z 2. marca 2004 okresný súd pripustil zámenu účastníkov na strane žalobcu tak, že pôvodný žalobca – predávajúci z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil do konania ako žalobca sťažovateľ, a to z dôvodu postúpenia pohľadávky.

6. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 Cb 650/98 z 15. júna 2004 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal kupujúceho zaplatiť sťažovateľovi sumu 500 000 Sk (16 596,96 €) so 17 % úrokom z omeškania od 1. júna 1996 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ aj kupujúci odvolanie. O podaných odvolaniach rozhodol krajský súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým je kupujúci ako žalovaný povinný zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi sumu 500 000 Sk (16 596,96 €) so 17 % úrokom z omeškania od 1. júna 1996 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, tak, že

žalobu zamietol a potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

8. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu v zmeňujúcej časti výroku podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že dovolanie zamietol ako nedôvodné.

9. Podľa názoru sťažovateľa sa oba napadnuté rozsudky všeobecných súdov *„zakladajú na skutkových a právnych záveroch... ktoré sú arbitrárne, svojvoľné, právne neodôvodnené, sú v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi, listinami a svedeckou výpoveďou, z tohto dôvodu sú skutkové a právne závery týchto súdov v napadnutých rozhodnutiach z ústavnoprávneho hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo má za následok porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, čím je založená právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky...“*.

10. Sťažovateľ konkrétne vytyka napadnutému rozsudku krajského súdu, že jeho posúdenie charakteru spornej kúpnej zmluvy uzavretej medzi kupujúcim a predávajúcim ako rámcovej zmluvy je *„arbitrárne a právne neodôvodnené... V rozsudku odvolacieho súdu chýba jednoznačné právne posúdenie Kúpnej zmluvy zo dňa 05. 02. 1996 a právnych vzťahov z nej vyplývajúcich podľa konkrétnych ustanovení zákona. Označovanie zmluvy ako rámcová, riadna, nie riadna a podobne je nezrozumiteľné, arbitrárne, právne neodôvodnené, nemajúce oporu v žiadnej právnej norme.“*.

11. Ďalej sťažovateľ namieta arbitrárnosť záverov odvolacieho súdu aj vo vzťahu k právnej povahe faxového podania kupujúceho a posúdenie predmetného podania ako výpovede zmluvy považuje sťažovateľ za *„hrubo svojvoľné, arbitrárne a právne nezdôvodniteľné posúdenie predmetného faxového podania zo strany súdu ako výpovede, pretože nejestvuje žiadny právny dôvod na to, aby predmetné podanie súd posúdil práve ako výpoveď a nie ako odstúpenie od zmluvy. Skutočnosť, či existoval alebo neexistoval zákonný alebo zmluvný dôvod na odstúpenie od zmluvy je z hľadiska výkladu obsahu tohto faxového podania úplne irelevantné.“*.

Podľa názoru sťažovateľa na to, aby nastali voči predávajúcemu právne účinky v zmysle ukončenia spornej kúpnej zmluvy, bolo nevyhnutné, aby „žalovaný ako Kupujúci uskutočnil voči Predávajúcemu právne kvalifikovaný, relevantný a určitý právneho úkonu vo forme výpovede alebo odstúpenia od zmluvy, čo sa v tomto prípade nestalo“.

Faxové podanie z 2. apríla 1996 je podľa názoru sťažovateľa len „oznámením žalovaného Predávajúcemu o tom, čo sa vedenie žalovaného rozhodlo niekedy v budúcnosti ešte len urobiť ustúpenie od spolupráce (jednoznačne takto to vyplýva z gramatického výkladu obsahu faxového podania). Pokiaľ by predmetné faxové podanie malo byť vykladané ako právny úkon už smerujúci k ukončeniu zmluvy, v tom prípade je potrebné ho vyhodnotiť ako neplatný právny úkon pre jeho neurčitost', pretože teoreticky do úvahy prichádzajú dva spôsoby ukončenia zmluvy a to výpoveď a odstúpenie od zmluvy, pričom každý z týchto právnych úkonov má rôzne právne následky, v danom prípade z textu faxového podania nie je možné určiť, o ktorý z týchto právnych úkonov by malo ísť, je to neplatný právny úkon pre jeho neurčitost'“.

12. Ďalej sťažovateľ namieta, že záver krajského súdu o tom, že žalovaný neporušil dohodu o exkluzivite nakupovania pohárov dohodnutú v čl. V bode 7 spornej kúpnej zmluvy, považuje taktiež za arbitrárny, svojvoľný a priamo odporujúci vykonaným dôkazom. V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľ na výpoveď svedka [REDACTED] – konateľa spoločnosti, ktorá vyrábala poháre určené pre žalovaného, ktorý tvrdil, že v čase, „keď dodával poháre výhradne cez pôvodného žalobcu, začal žalovaný odoberať priamo od ich spoločnosti rovnaký druh tovaru. Podľa odôvodnenia Rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 18 Cb/650/98 zo dňa 15. 6. 2004 porušenie dohody o exkluzivite potvrdili aj predložené listinné dôkazy.“.

Podľa sťažovateľa krajský súd sa opomenul vo svojom rozhodnutí vysporiadať s týmto dôkazom, pričom tieto dôkazy podľa jeho názoru „priamo vyvracajú záver odvolacieho súdu, že žalovaný záväzok exkluzivity neporušil“.

13. A napokon sťažovateľ vytýka arbitrárnosť a svojvoľnosť záveru krajského súdu, že na základe spornej kúpnej zmluvy nedošlo k uskutočneniu žiadneho obchodu, resp. že podľa tejto spornej kúpnej zmluvy sa nerealizoval žiadny predaj žalovanému,

pretože tento záver je „v priamom rozpore s výsledkami dokazovania pred prvostupňovým súdom, kde bolo preukázané, že došlo realizácii prvej časti dodávok pohárov žalovanému, ktoré boli dodané do novootvorenej reštaurácie v Košiciach podľa požiadaviek žalovaného, na základe čoho sa vystavila faktúra č. 0203/96 na sumu 48 141,- Sk, ktorú žalovaný aj uhradil“.

14. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sťažovateľ uvádza, že keďže najvyšší súd sa stotožnil so závermi odvolacieho súdu čo do „posúdenia faxového podania zo dňa 02. 04. 1996, čo do posúdenia charakteru spornej kúpnej zmluvy zo dňa 05. 02. 1996, podľa jeho názoru žalobca nepreukázal porušenie dohody o exkluzivite, v plnom rozsahu sa stotožnil aj s ostatnými arbitrárnymi, svojvoľnými skutkovými ako aj právnymi závermi odvolacieho súdu“, a preto z tohto dôvodu „všetky vyššie uvedené dôvody podania tejto ústavnej sťažnosti“ namieta sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, pretože najvyšší súd sa v ňom „plne stotožnil s chybným a ústavne nekomfortným rozhodnutím odvolacieho súdu a jeho arbitrárnymi skutkovými a právnymi závermi“.

15. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Ďalej obe tieto rozhodnutia zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, prizná mu finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj trovy konania.

16. V súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zároveň odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

II.

17. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

20. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

21. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol zmenený výrok rozsudku okresného súdu o priznaní 500 000 Sk s príslušenstvom, ako aj napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa zamietnuté ako nedôvodné.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 36 ods. 1 listiny) si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

K napadnutému rozsudku krajského súdu

23. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovatelia nemôžu domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovatelia môžu domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

24. Ústavný súd v tejto súvislosti predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov

verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

25. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyplývala z § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (podľa ktorého dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej) a ako také ho najvyšší súd prerokoval a napadnutým rozsudkom o ňom aj rozhodol. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného dovolacím súdom, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu

26. Sťažovateľ namieta aj porušenie v petite sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý ako dovolací súd podľa § 448 Civilného sporového poriadku zamietol jeho dovolanie podané proti zmeňujúcemu výroku napadnutého rozsudku krajského súdu ako nedôvodné.

27. Keďže ústavný súd v tejto časti sťažnosti nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde o jej prijatí na ďalšie konanie (bod 1 výroku).

28. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu

neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

29. Sťažovateľ žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým mu bolo uložené nahradiť žalovanému trovy konania v sume 9 627,80 €, ktorá je pre sťažovateľa „ekonomicky likvidačná“. Ďalej sťažovateľ na podporu uvádza, že „odloženie vykonateľnosti rozsudku nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ujma, ktorá môže vznikne výkonom rozhodnutia na majetku sťažovateľa, ktorý je fyzickou osobou, je väčšia ako prípadná ujma u žalovaného v prípade odkladu vykonateľnosti rozsudku, keďže žalovaný je veľkým podnikateľským subjektom“.

30. Dočasné opatrenie sa ústavným súdom nariadi v súlade so subsidiaritou jeho právomoci podľa čl. 124 a čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak nemožno účel takého opatrenia dosiahnuť rozhodnutím všeobecného súdu (IV. ÚS 621/2013).

31. Právna úprava dočasného opatrenia začlenená systematicky do šiesteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konanie o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy podľa čl. 127a ústavy) primárne reflektuje právny stav, podľa ktorého ústavný súd pri svojom rozhodovaní nie je viazaný žiadnou lehotou, a preto je potrebné aj s ohľadom na možnosť dlhšieho trvania rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby poskytnúť potrebnú predbežnú ochranu ohrozeným právam sťažovateľa.

32. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti označeného rozsudku krajského súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde (majúc na zreteli ujmu, ktorá by sťažovateľovi mohla vzniknúť

výkonom napadnutého rozsudku krajského súdu v pomere k ujme, ktorá môže vzniknúť tretím osobám pri odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia).

33. Ústavný súd síce sťažnosť vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie, avšak jediným relevantným rozhodnutím, ktoré je spôsobilé privodiť sťažovateľovi ujmu, je konečné rozhodnutie vo veci, ktorým je napadnutý rozsudok krajského súdu, a nie napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, vo vzťahu ku ktorému bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

34. V konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku možno odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ale v momente, keď dovolací súd už rozhodol a vec posudzuje ústavný súd, on jediný je príslušným orgánom na rozhodnutie o odložení vykonateľnosti. A navyše reálne nie je možné odložiť výkon rozhodnutia, ktoré vo výroku zamietá dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné, ako to je v prípade napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

35. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, t. j. odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

36. Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení. Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017